

Op zijn belangstelling voor elke ontdekking op demografisch gebied, elk voorgenomen onderzoek, viel te rekenen en zijn gaarne gegeven oordeel opende niet zelden nieuwe perspectieven. Met nauwkeurigheid bestudeerde hij de geschriften, die het Bureau uitgaf, en toetste de uitkomsten daarin vervat, aan zijn eigen waarnemingen en ondervindingen.

Eenige van de voornaamste demografische verschijnselen, zooals algemeene sterfte, zuigelingensterfte e.d., welke voor den gezondheidstoestand typeerend zijn, liet hij maandelijks regelmatig bijhouden en op zoodanige wijze in teekening brengen, dat de nieuwe gegevens elke maand bij de vroegere konden worden gevoegd. Deze grafieken, die hij geestig „statistische barometers” noemde, prijkten in de gang van het laboratorium en werden evenzeer aan iederen bezoeker getoond.

In samenwerking met den toenmaligen directeur van het Bureau mr. PH. FALKENBURG heeft hij ook eens een publicatie van het Bureau bewerkt, n.l. die betreffende de kindersterfte, reeds door prof. VAN LOGHEM genoemd.

Tot de functies, die hij op statistisch gebied bekleedde, behoorde het lidmaatschap van de Centrale Commissie voor de Statistiek, hetwelk hij van de oprichting der commissie af (1892) tot 1900 en daarna weder sedert 1911 heeft bekleed, en waarin zijn adviezen natuurlijk steeds groote beteekenis hadden, en voorts die van de commissie voor de medische statistiek uit de Maatschappij van Geneeskunde, die zich vooral verdienstelijk heeft gemaakt door de ziekenhuisstatistiek.

Het Amsterdamsch Bureau is verheugd te dezer plaatse van zijn erkentelijkheid voor de waardeering van en de leerrijke samenwerking met SALTET te kunnen doen blijken.

• Amsterdam,
12 Juli 1923.

J. H. VAN ZANTEN,
Directeur van het Bureau.

VERHOOGING VAN DEN BLOEDDRUK.

Collega WIJSFELT ben ik erkentelijk voor zijn opmerkingen.

Beginnen wij met punt 2. Ik huldig zijn tweede lezing; dus zijn wij het eens.

Vergiften werken ook op den spierrok der grootere vaten; hetgeen men o.a. ook kan waarnemen door het weer gevuld worden van den pols, als de contractie-toestanden ophouden. Moeilijk valt het toch aan te nemen dat het hart nu eens meer en dan weer minder krachtig onder deze omstandigheden zijn pomp-werkzaamheid doet.

Bij de waardeering van de schommelingen van den toestel van PARKON is men op glad ijs, juist om het verkeerde in de opvatting van MAREY omtrent het z.g.n. vrij flotteren van den vaatwand. Mag ik daarvoor verwijzen naar hetgeen ik hierover schreef in het *Nederl. Tijdschr. voor Geneesk.* 1917, II.

Hiermede hoop ik hetgeen collega WIJSFELT nog niet geheel duidelijk was, te hebben opgehelderd.

's-Gravenhage, 11 Juli 1923.

J. LANKHOUT,